

La vall dels animals canviadors

Fa molt, molt de temps, existia una vall plena d'animals molt diferents. Tots hi vivien en pau, però el lloc canviava a poc a poc. Algunes estacions eren molt seques, d'altres molt plujoses, i de vegades el menjar era fàcil de trobar... i d'altres costava molt.

Al mig de la vall hi vivia la sàvia Tortuga, que observava la natura des de feia molts i molts anys.

—La natura sempre canvia —deia—. I nosaltres també.

Un matí, tots els animals es van reunir al voltant d'un gran arbre.

—Per què les girafes tenen el coll tan llarg? —va preguntar un conillet.

Una girafa molt gran va somriure.

—Els meus avantpassats no tenien el coll tan llarg com jo. N'hi havia amb el coll una mica més curt i d'altres una mica més llarg. Quan les fulles baixes començaven a faltar, les que arribaven una mica més amunt podien continuar menjant.

—I després què va passar? —van preguntar els ocells.

—Aquelles girafes van créixer sanes, van tenir cries i moltes d'aquelles cries també tenien el coll una mica més llarg. Després de moltíssimes generacions, les girafes van acabar tenint el coll tan llarg com el coneixeu avui.

La Tortuga va assentir.

—No va passar en un dia, ni en un any. Va passar molt a poc a poc.

Llavors va sortir de l'aigua un hipopòtam.

—I jo també tinc una història!

Tots el van escoltar amb atenció.

—Els meus avantpassats caminaven molt més per terra. Però el sol escalfava molt i l'aigua era un lloc fresc i segur. Els que passaven més temps dins dels rius es protegien millor de la calor i també trobaven refugi.

—I ara passeu el dia dins l'aigua! —va riure una granota.

—Exacte! Encara caminem per terra, però el nostre cos està molt ben preparat per viure entre l'aigua i la riba.

En aquell moment va arribar nedant un animal molt estrany.

Tenia bec d'ànec, cua ampla, peus palmats i un pelatge molt espès.

Els animals nous sempre se'l miraven amb sorpresa.

—Tu què ets? —va preguntar una guineu.

—Soc un ornitorrinc.

—Però… tens parts de molts animals!

L’ornitorrinc va riure.

—No pas. Simplement, els meus avantpassats van anar canviant molt lentament. El pic m’ajuda a trobar menjar sota l’aigua, els peus em serveixen per nedar i el meu pelatge em manté calent quan el riu és fred.

La Tortuga va dibuixar un cercle a la sorra.

—Tots penseu que els animals canvien perquè ho decideixen. Però no és així.

Els petits animals es van quedar molt sorpresos.

—No?

—No. Cada cria neix una mica diferent de les altres. Algunes diferències ajuden una mica més, d’altres una mica menys. Si una característica és útil per viure en aquell lloc, els animals que la tenen acostumen a sobreviure millor i a tenir cries. I aquestes cries sovint també hereten aquella característica.

—Com una cursa molt llarga? —va preguntar una llebre.

—Exactament! Però una cursa que dura milers i milers de generacions.

De sobte, un castor va aixecar la cua.

—Per això tinc aquestes dents tan fortes?

—Sí. Els teus avantpassats que rossegaven millor els troncs podien construir refugis més segurs. Amb el temps, aquesta habilitat es va anar fent cada vegada més comuna.

Un mussol va obrir les ales.

—I els meus ulls tan grans?

—T’ajuden a veure de nit. Els mussols que hi veien millor trobaven més aliment i cuidaven millor les seves cries.

Tots els animals van començar a mirar-se amb uns altres ulls.

Les potes del conill.

Les urpes de l’esquirol.

Les ales de l’àliga.

Les aletes del peix.

Cada animal tenia alguna cosa especial que l’ajudava a viure al lloc on havia crescut la seva família durant moltíssimes generacions.

Quan el sol es va començar a pondre, la Tortuga va dir les últimes paraules.

—Cap animal és millor que un altre. Cadascun està adaptat al seu propi món. I la natura continua canviant. Per això, la vida també continua canviant, generació rere generació.

Aquell vespre, tots els animals van tornar cap a casa pensant en els seus avantpassats.

Van entendre que les grans diferències de la natura no havien aparegut de cop ni per màgia.

Eren el resultat de milions de petits canvis, de moltes generacions i d’una llarga història d’adaptació.

I des d’aquell dia, cada vegada que descobrien un animal nou, en lloc de preguntar-se per què era tan diferent, es preguntaven:

—Quina aventura haurà viscut la seva espècie per arribar a ser així?